

3.

„Už sme doma!“ zvolala Aurélia z predsiene. Do nosa jej udrela vôňa medu, škorice a rozdrvených klinčekov. Mama stála v kuchyni nad plechom so založenými rukami, pramienky vlasov sa jej lepili na spotené čelo. Soptila ako Hekla, sopka na Islande, o ktorej sa Aurélia nedávno učila v škole. Usmiala sa. Aj by mame prezradila, k čomu ju práve prirovnala, no jeden pohľad na jej zvrátené obočie stačil, aby vedela, že je tesne pred výbuchom. A ako ich učiteľ upozornil, keď sopky dymia, treba sa im pratať z cesty. Inak to pre nich môže byť cesta posledná. Predstavila si, ako z maminých uší, nosných dierok a úst prskajú horúce kvapky lávy a radšej sa ihneď vyzula. Chcela sa popri mame prešmyknúť, no tá práve vtedy nešťastne vykrikla: „Ako to robila? Spravila som všetko podľa receptu, tak prečo sú splasnuté? No povedzte mi niekto, prečo? Pree-čooo?“

Aurélii nemusela nič vysvetľovať. Už niekoľko dní sa snažila upiecť vianočné koláčky zo starkej zošita, ktorý mal na modrom obale napísané jednoduchým písmom

Receptár. Lenže ako sa ukázalo, starká nepovažovala za dôležité používať váhu a mierky, a v mame jej poznámky od oka, štipka, za hrst' a podľa chuti vyvolávali bublanie, ktoré ostatní obyvatelia domu nemohli ignorovať, ak nechceli riskovať katastrofu, čo by mohla ohroziť Vianoce.

„To nič, aj tak sa zjedia,“ volal ocko z obývačky chlácholivým hlasom, no ani on sa neodvážil vkročiť do kuchyne.

„Uhm, som si istá, že chutia skvele,“ pritakala Aurélia. „Veď aj ty sama hovoríš, že dôležitejšie je to, čo je vo vnútri a nie na povrchu.“ Po špičkách, s Plačkou pod pazuchou, precupitala do kúpeľne. Pre istotu zavrela dvere.